

Vall d' Uixó: Coves de Sant Josep.

20-01-2024. Vall d' Uixó, Coves de Sant Josep.
 Om goed 10 uur lopen we naar het I-kantoor bij de parking hier. We krijgen er een stadsplattegrond mee. Voor de kaartjes van de grotten moeten we bij de kaartverkoop daar zijn. Dus lopen we er heen kopen kaartjes à €10/p voor de rondgang in deze Coves de Sant Josep om 14:30. We gaan een rondje door het centrum van Vall d' Uixó maken van 10:51 - 13:00. Aan de andere zijde van de rivier de Quistel lopen we langs een "Naturlehrpfad", waar allerlei bomen en struiken omschreven staan. We zien enkele Zwartkoppen in een boom.

LB: Mixparking, Vall d'Uixó.
M: Zwartkop, Sylvia atricapilla.
LO: Mastierkboom, Pistacia lentiscus.

Pistacia lentiscus
 Lentiscle / Lentisco / Mastic / Pistachier lentisque

El lentiscle o matisca, és un arbust perenne de fulles compostes de la família Anacardiaceae. No obstant, en bones condicions, pot arribar a convertir-se en un arbre. Creix a tota la zona mediterrània d'Europa i l'Àfrica, normalment en climes mediterranis, en llocs a ple sol o al sotabosc, en boscos de pins i alzines. La saba del lentiscle s'anomena mastic i s'utilitza per a la producció d'una goma o làtex molt aromàtic. A l'antiguitat aquest làtex s'usava com a goma de mastegar i actualment s'empra en aplicacions d'ortodòncia, per a la fabricació de verjinos, així com en pastisseria i, per a fabricar licors. També s'ha utilitzat en la medicina tradicional i en la fusteria.

ÈPOCA DE FLORACIÓ

GEN	FEBR	MARÇ	ABR	MAGJ	JUNY	JUL	AG	SET	OCT	NOV	DES
-----	------	------	-----	------	------	-----	----	-----	-----	-----	-----

SENDA PERIURBANA DEL QUISTEL

Les vorrellades de Sant Josep són terrasses fèrtils, formades pel dipòsit de materials que dona el barranc a l'espada de l'estret entre Pípa i Coves. La del marge esquerre (seguint el corrent) està ocupada per construccions, el paratge i una petita d'arbusts; la de la banda dreta, correguda com vorrellades del Quistel, conserva bé el caràcter original; la travessa la senda del Quistel, que de la ruta PRV-242, que arriba al cim de Pípa. La senda avança entre garrofers, haidons i abundant vegetació, per a iniciar un lleu ascens una vegada passada la Bassa del Quistel. Des de la senda podem veure a poca distància el municipi de la Vall d'Uixó, especialment la zona nord (aqueducte de Sant Josep). Al cap d'uns 700 m arribem a una bifurcació: per l'esquerra podem anar a Sant Antoni i per la dreta seguirem el barranc cap a Fondegülla. En aquest encreuament també trobem el paratge de les Coves de Sant Josep.

COMUNITATS VEGETALS
 Durant el recorregut per la senda del Quistel, trobem dos tipus diferents de bosc, depenent de la seua localització. Gran part de la comunitat vegetal de la senda és bosc mediterrani, amb plantes adaptades al clima càlid i sec de la nostra zona. Com observarem, la majoria de les plantes són de fulla perenne, tenen les fulles petites i esclerifílies (dures), i moltes presenten espines. Són mecàniques per a evitar la pèrdua d'aigua i sobreviure al clima mediterrani. D'altra banda, en el recorregut que segueix per la vora del barranc de Sant Josep, podem trobar una xicoteta representació del que seria un bosc de ribera, adaptat a viure a la vora dels rius, amb fíl·lies més amples i feugeres.

Aquesta bassa de reg es troba situada al mig de la senda, que comença en un dels marges del barranc de Sant Josep (després, dit riu Belcaire) i voreja la muntanya fins al barri de Sant Antoni, entre camps de cultiu on destaquen els tarongers, les hortalisses i sobretot un grup nombrós de garrofers monumentals. Dona idea de la fertilitat de les vorrellades que Carlos Santhos, en la Geografia General del Reino de Valencia (1913), va qualificar d'exorbitant la quantitat de garrofers que s'hi collien, cada any.

Àngels Guàrdia
 Pla de la Vall d'Uixó

SOU ACÍ

Vall d'Uixó: 7,3 km.

Grafiek: min., gem., max. Hoogte: 104, 121, 139 m Snelheid: 0.0, 3.4, 9.9 km/u
 Totale reeks: Afstand: 7.29 km Hoogtewinst/-verlies: 165 m, -165 m Tijd: 2 u 8 m 11 s
 1 u 18 m 26 s

Een wandeling naar het oude deel van Vall d'Uixó. Waar enkele mooie gebouwen te zien zijn en een oud aquaduct. Maar op mij maakt de Av. Suroeste en de Av. España meer indruk met de grote bomen, die daar staan.

De attractie van Vall d'Uixó zijn echter de Coves de Sant Josep, die we later gaan bekijken.

Coves de Sant Josep biedt bezoekers een rustige boottocht langs een van de meest spectaculaire ondergrondse rivieren. Het bezoek omvat een vaart van 800 meter en een 250 meter lange wandeling. Het bezoek duurt ongeveer 40 minuten, met een constante temperatuur van 20°C gedurende het hele jaar. Het vertegenwoordigt de grootste grot in de provincie Castellon en de tweede in de gehele Valencianse Gemeenschap. Het is de langste ondergrondse rivier van Europa.
covesdesantjosep.es

Om een groot gebouw in aanbouw heen, komen we bij een rotonde met rechts een grote ALDI. We volgen langere tijd een brede laan met prachtige grote bomen in de middenberm: Avenida Suroeste, die verderop Avenida España heet. We lopen door tot de straat links Avinguda Agritultor.

LB: Drakenbloedboom, *Dracaena draco*.
RB: Avinguda Suroeste.
LO: Carrer del Guitarrista Tarrega.

Via deze straat gaan we het oude centrum in met de Carrer de Benizahat, de Plaza Asunción met de gelijknamige kerk, Via Carrer San Roque lopen we naar de Ermita de Sant Vicent.

*B: Ntra. Sra. de la Asunción.
LO: Carrer San Roque.
MO: Ermita de Sant Vicent.*

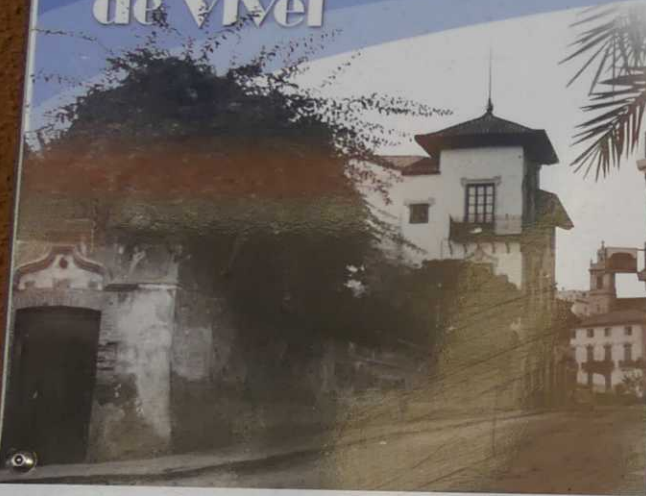
We draaien daar om en over de Carrer Sant Vicent en Carrer Benizahat naar de Plaça del Centro met het stadhuis.

- LB: Carrer del Escultor Marco.
- MO: Plaça Mtra. Sra. de l'Assumpció.
- RB: Plaça del Centro.
- LO: Casa de la Vila, Plaça del Centro.
- RO: Carrer Sanchis Tarazona.

Volgende Pagina: Infobord over de Camí de l'Aigua.

FUNDACIÓ CAIXA CASTELLÓ

El Palau de Vivel

Dalt, vists del Palau de Vivel en la dècada dels anys seixanta. Observem el gran jardí que tenia al voltant.
A la imatge de baix, veiem la séquia que transcorre junt al jardí del Palau i la part del Hort de Sant Agustí que hi havia tot just davant. Uns operaris treballen en la instal·lació d'una canonada paral·lela a la séquia. (Imatges cedides per Sergi Castelló)

El palau el van construir, el 1922, l'enginyer Vicente Sanchis Tarazona i la seua esposa, Rosario Creixach Domínguez, per a la filla, Rosario Sanchis Creixach, en una parcel·la que llavors es trobava als afores del nucli urbà i limitava, al nord, amb la séquia de Sant Josep i l'antic hort dels Soguers i, al sud, amb l'horta. La seua arquitectura és d'estil casticista, amb abundant treball de forja en els balcons i les finestres i amb ceràmica als sotabalconcs. La teulada es remata amb importants ràfecs. Hi destaquen la torre cantonera, coberta amb una teulada a quatre aigües, i la galeria posterior, d'arcs apuntats amb cert aire medieval. L'única cambra original del palau que es conserva és la capella, a la primera planta, amb detalls neogòtics, dedicada a sant Josep. A la façana s'hi pot observar, sota l'escut dels Sanchis-Creixach, el doble accés al palau, un a les cambres nobles i l'altre, més xicotet, destinat a les zones de servei. A l'esquerra de l'edifici principal s'hi troben les antigues quadres, a les quals s'accedeix per un arc de mig punt. L'edifici estava envoltat per un "jardí que ocupava quasi tota l'illa de cases. Durant la Guerra Civil espanyola les autoritats republicanes el confiscaren i habilitaren una residència per a xiquets refugiats i un hospital de sang.

Després de la restauració i posada en valor de l'edifici, el Palau de Vivel, gestionat per l'Ajuntament de la Vall d'Uixó, és un important centre cultural, escenari d'exposicions, concerts, presentacions de llibres, cursos, etc., i alberga una sala permanent d'exposicions arqueològiques.

El palacio fue construido en 1922 por el ingeniero Vicente Sanchis Tarazona y su esposa, Rosario Creixach Domínguez, para la hija de ambos, Rosario Sanchis Creixach, en una parcela que entonces se hallaba a las afueras del casco urbano, lindando, al norte, con la acequia de Sant Josep y, al sur, con el antiguo Hort dels Soguers. Su arquitectura es de estilo casticista, con abundante trabajo en forja en balcones y ventanas, junto con el uso de cerámica en los sotabalcones. La cubierta se remata con importantes aleros. Destacan la torre esquinera, cubierta con un tejado a cuatro aguas, y la galería posterior, de arcos apuntados con cierto aire medieval. La única estancia original del palacio que se conserva es la capilla, en la primera planta, con detalles neogóticos y dedicada a san José. En la fachada se puede observar, bajo el escudo de los Sanchis-Creixach, el doble acceso al palacio, uno a las estancias nobles y otro, más pequeño, destinado a las zonas de servicio. A la izquierda del edificio principal se encuentran las antiguas caballerizas, a las que se accede por un arco de medio punto. El edificio estaba rodeado por un jardín botánico que ocupaba casi toda la manzana donde se encuentra. Durante la Guerra Civil española las autoridades republicanas lo confiscaron y lo habilitaron como residencia para niños refugiados y hospital de sangre.

Después de la restauración y puesta en valor del edificio, el Palau de Vivel, gestionado por el Ayuntamiento de La Vall d'Uixó, es un importante centro cultural, escenario de exposiciones, conciertos, presentaciones de libros, cursos, etc., además de albergar una sala permanente de exposiciones arqueológicas.

CAMÍ DE L'AIGUA La Vall d'Uixó

El títol de marquès de Vivel es remunta al segle XIX, al regnat d'Isabel II, i fa referència al poble de Vivel del Río Martín, situat a la comarca de les Conques Mineres de la província de Terol. L'hereu del marquesat, José María Martínez-Agulló i Márquez, es va casar el 1928 amb Rosario Sanchis Creixach i el palau passà a ser llur residència.

El títol de marquès de Vivel se remonta al siglo XIX, al reinado de Isabel II, y hace referencia al pueblo de Vivel del Río Martín, situado en la comarca de las Cuencas Mineras de la provincia de Teruel. El heredero del título, José María Martínez-Agulló y Márquez, casó en 1928 con Rosario Sanchis Creixach, y el palacio pasó a convertirse en su residencia.

Ajuntament de
la Vall d'Uixó

TURISME
COMUNITAT VALENCIANA

Carrer Vicente Sanchis Tarazona brengt ons naar de Església del Sant Àngel Custodi: de kerk met de gouden deuren. Tenslotte brengt de Carrer Nuestra Señora de los Dolores naar de Calle San José en de westzijde van de stad met het Acueducto.
We halen enkele boodschappen bij de ALDI en lopen langs de Quistel terug naar de camper.
Rechts zien we een best groot zonnepark, die tevens dient als overdekte parkeerplaats.

LB, MB: Sant Àngel Custodi.
RM: Acueducto.
LO: Kalanchoe delagoensis.
MO: Mastiekboom, Pistacia lentiscus.
RO: Mix van zonnepark en parking.

Na de lunch bedenken we waar we morgen heen gaan.
Om goed 14 uur lopen we weer naar de attractie van
vandaag: de rondgang door de grotten hier.

LB: De Quistel.
RB: Lijst met camperplaatsen in de buurt.
LM: De camperplaats in Vall d'Uixó.
LO: Fontein bij Coves de Sant Josep.
RO: Infobord over de Coves de Sant Josep.

Descubrimiento

La Catedral de les Coves de Sant Josep es conocida desde el Paleolítico Superior, hace unos 13.000 años, como lo demuestran las pinturas rupestres que se encuentran en la boca de acceso. La presencia de un poblado ibérico también nos indica que en esa época la tierra fue colonizada y explotada, al igual que durante la larga dominación romana, a la vez de una lapidaria romana... dedicada a Santa Cruz de Cristo, hijo del célebre mártir Marcos Luciano. Cristo.

Josep Cavanilles

El naturalista Josep Cavanilles, a finales del siglo XVIII, es uno de los primeros en describir las cuevas de Sant Josep. En 1798 publica "Observaciones sobre la Historia Natural, Geología, Agricultura, Población y Fomento del Reino de Valencia" (págs. 113-118) "Las Caves de Sant Josep" y en 1801 publica "Noticia de las Caves de Sant Josep" y en 1802 publica "Noticia de las Caves de Sant Josep" y en 1803 publica "Noticia de las Caves de Sant Josep".

La festa de les flors

Hay una referencia del siglo XIX sobre la costumbre de conmemorar la victoria durante de "La Festa de Sant Josep" que coincide de la Festa de les flors, siendo habitual que los músicos se celebraran en la noche.

Exploración

En el año 1902 un grupo de personas emprendió por vez primera una expedición de exploración. En primer lugar a punto de partida fue el almirante francés "Théophile Paul" y el capitán del ejército español que descubrió las cuevas en agosto de 1902, pero más tarde el lugar que se abrió el día de la parte superior de la cueva.

Historia de les Coves de Sant Josep

Boca de forn

En 1908, un grupo de turistas español "Théophile Paul" y el capitán "José Díaz", emprendieron una expedición al interior de la "Cueva de Sant Josep". En 1908 fueron el almirante francés "Théophile Paul" y el capitán "José Díaz" quienes descubrieron las cuevas en agosto de 1902, pero más tarde el lugar que se abrió el día de la parte superior de la cueva.

Galería dels Sifons

"La boca de Forn" sirvió de ser el límite del recorrido. Los viajeros fueron en agosto hasta permitir el paso de las cuevas. En agosto de 1908.

La primera exploración realizada por un grupo de espeleólogos se realizó en 1902, por parte de la Sección de Exploraciones Subterráneas del Comité Geográfico de Valencia. En 1908, el primer expedicionario el primer grupo expedicionario de la cueva. El 13 de noviembre de 1900 se comprueba la continuidad de la cueva al bajar "Juanjo Saldaña", del Comité de Investigaciones y Actividades Subterráneas de Valencia, la "Cueva de Sant Josep".

Iluminación

El presidente del Honrado de Castellón, J. Jordano, ordena en un artículo publicado a principios de febrero de 1906, que las cuevas se iluminen con bombillas eléctricas para facilitar el acceso de los turistas. En 1906 se comprueba la continuidad de la cueva al bajar "Juanjo Saldaña", del Comité de Investigaciones y Actividades Subterráneas de Valencia, la "Cueva de Sant Josep".

Galería seca

Las volutas con diamantes permiten abrir una parte de la lámina de 1903. Desde el descubrimiento de "Cavanilles" y el resto de los gobiernos que constituyeron el territorio actual. Se descubrió la "Cueva de Sant Josep" que se abrió al público en 1913. Se realizó un nuevo estudio topográfico.

En la última excavación (1971-1972) se vio descubierta nueva galería y se fueron haciendo obras de 2340 metros.

Paraje de Sant Josep

Arquitecto de la Cueva, el enorme tamaño ha evolucionado, aumentando las reflexiones que se ven en el. La cueva descubierta y se abrió al público en 1913. Se realizó un nuevo estudio topográfico.

ESPELEOKAYAK

COVES de
SANT JOSEP

Viunatura

Om half drie gaat het de grotten in en worden we met nog andere toeristen in bootjes gezet. Een man puntert ons over een ondergrondse rivier. Helaas mogen er geen foto's gemaakt worden. Waarschijnlijk om onoplettendheid ten aanzien van de veelal lage doorgangen te vermijden. Dan worden we op droge grond gezet en lopen we een eind door grotten om een groot eind verder weer door dezelfde boot en bootsman opgepikt te worden. Die geeft aan dat er nu wel foto's gemaakt mogen worden. We zijn blijikbaar nu ervaren varende speologen om hoofdpijn te vermijden.

Deze pagina: Coves de Sant Josep.

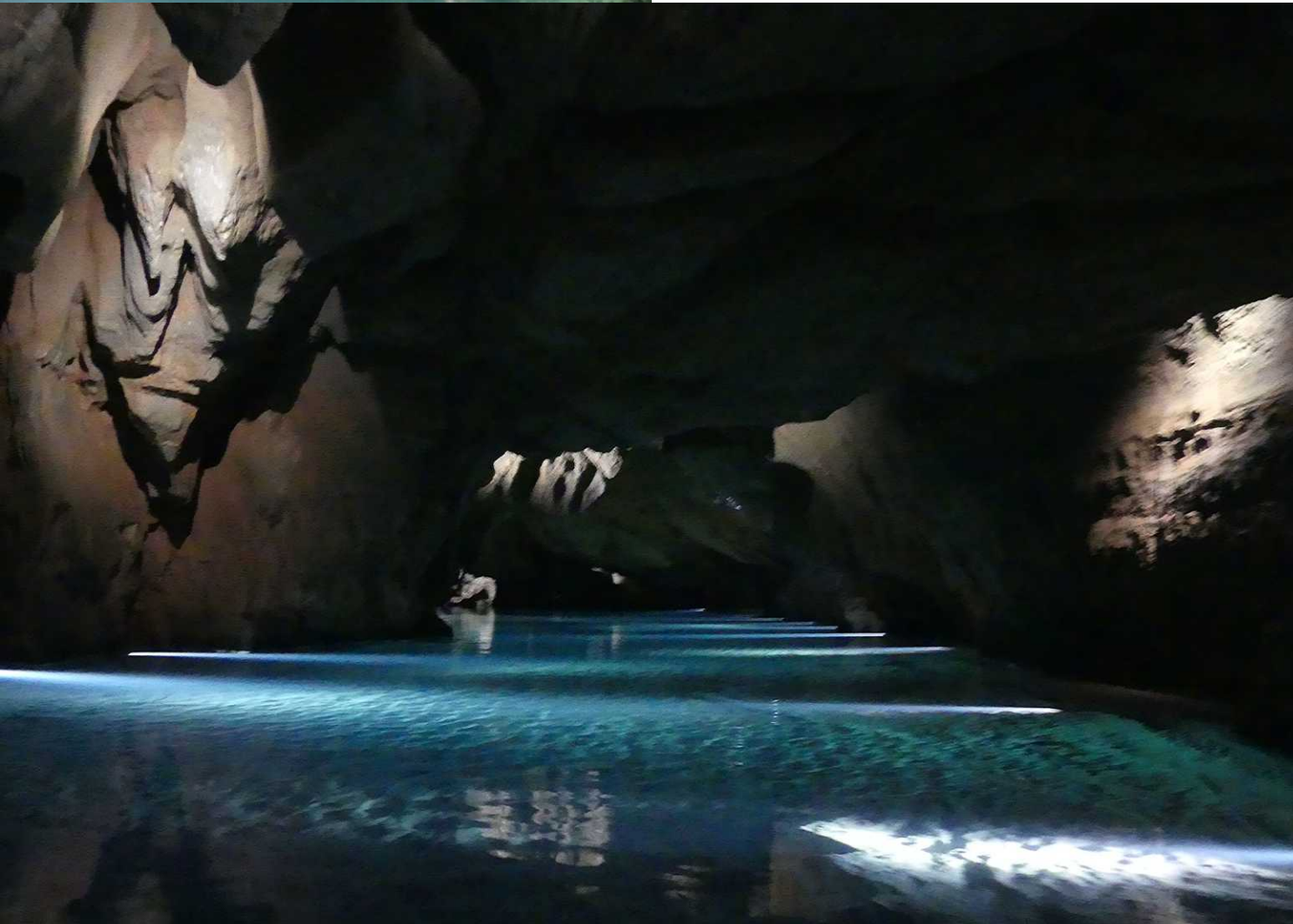
PUNTO DE ENCUENTRO
ESPELEOKAYAK

In enkele zalen is het water zo stil, dat de omgeving er perfect in weerspiegeld wordt. De diepte van het water varieert van enkele dm's tot 8 m. Opvallend is dat de rotsen boven water donker zijn en alles onder water wit. Her en der zien we aardige druipsteenformaties, maar in het algemeen blinkt dit grottenstelsel daarin niet uit. Levende stalactieten worden door borden: NIET AANRAKEN beschermd.

Deze pagina: Coves de Sant Josep.

In een grote zaal gaat het licht even uit en krijgen we een lichtshow met muziek te beleven. Muziek zeg ik, het is van het soort waarmee Spaanse pubers in auto's mee rond rijden.

Deze pagina: Coves de Sant Josep.

Dan varen we terug naar de uitgang. Alles bijeen een heel mooi uur onder de grond. We zoeken de camper weer op.

LB, RB, LM: Coves de S. Josep.
LO: Ermita de Sagrada Família.
RO: Rondvaartboten.

